Ч. 244 Субота 11 падолиста (30 жовтня) 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. свять) о 5½ годинѣ по полудни.

Редакція и Адміністрація улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франкованї.

Рекламаціи неопечатанї вольнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львовскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на четверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на четверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Загальнї зборы „Народнои Торговлѣ“.

(Дальше).

Въ слѣдуючôмъ подаемо промову Вп. о. Евгенія Дудкевича, котрою вôнъ яко предсѣдатель управляючого Совѣта „Народнои Торговлѣ“ вôдкрывъ Загальнї зборы, а въ котрôй давъ коротенькій оглядъ дѣяльности сеи институціѣ за десять лѣтъ еѣ истнованя:

Свѣтлї Зборы! Менѣ яко предсѣдателеви управляючого Совѣта припала честь повитати Васъ Вп. Члены нашого товариства и вôдкрыти сї зъ порядку девяті звычайнї Загальнї зборы. — Констатуючи, що якъ оголошене зборôвъ вôдбуло ся въ способъ статутомъ приписаный, такъ также що й число членôвъ, приписане статутомъ нинѣ тутъ явило ся, вôдкрываю симъ нинѣшнї зборы. Однакъ зъ уваги на то, що якъ разъ въ сѣмъ роцѣ припадають десяті роковины якъ заснованя самого Товариства такъ и вôдкрытя першого складу тогожъ Товариства у Львовѣ, отже дѣйстнои чинности єго, нехай буде менѣ вôльно, хоть кôлькома словами здати справу зъ дѣяльности сего нашого товариства за першій десятилѣтный періодъ.

Заснованє сеи першои у насъ торговельнои институціѣ послѣдувало на пôдставѣ статута, выготовленого п. Василемъ Нагôрнымъ и одобреного дотычною анкетою, дня 6 липня 1883 р. До першого Совѣта управляючого выбрано: о Евгенія Дудкевича, пп. Василя Нагôрного, Северина Держка, дра Льва Павенцкого, о. Ивана Костецкого, и Корнила Устіяновича, а пôзнѣйше покликано ще п. Аполлона Ничая. До Дирекціѣ выбрано пп.: Аполлона Ничая, Василя Нагôрного и Северина Держка.

Инакше выглядали Загальнї зборы зъ 6 липня 1883, а инакше выглядають они нинѣ, бо коли участникôвъ першихъ було 11, зборы послѣднихъ рокôвъ числили участникôвъ на сотки. Фактъ сей єсть доказомъ того, що при заснованю Товариства бувъ видный бракъ довѣря въ свои силы, а нинѣшнї зборы суть доказомъ того, що Товариство наше будить чимъ разъ больше заинтересованє.

По заснованю и зареєстрованю Товариства „Народна Торговля“ впливали удѣлы такъ слабо, що вже межи членами управляючого Совѣта проявляли ся сумнѣвы въ успѣхъ ихъ предприємства. Ажь по вôдкрытю першого складу у Львовѣ, котре послѣдувало дня 8 грудня 1883 р. почали удѣлы численнѣйше впливати такъ, що зъ днемъ 21 сѣчня 1885 р. выказали нашї книги 382 членôвъ зъ удѣлами на суму 13.936 зр. и 34.725 зр. 36 кр. вкладокъ на книжочки щадничі. Приплывъ сего капіталу, якъ також потреба несеня помочи въ розвою крамниць по селахъ и мѣсточкахъ нашихъ спонукали вôдкрыте въ тôмъ роцѣ адміністраційнôмъ трохъ філій нашого Товариства а именно въ Станиславовѣ (5 червня 1884 р.), въ Перемышли (9 липня 1884 р.) и въ Тернополи (29 вересня 1884 р.)

Якъ вѣдомо, головнымъ товчкомъ до заснованя нашого товариства була справа крамнична и то, щобы дати почпнъ до образованя ся нашои молодежи въ купецтвѣ, щобы тымъ способомъ утворити жерело удержаня и зарбôку людемъ, котрі єго потребують. Крамниць сѣльскихъ въ часѣ заснованя нашого товариства майже не було нѣякихъ, а коли де була яка, то чинность еѣ обмежала ся на продажи соли и сѣрникôвъ. Ажь заснованє нашого товариства, а головно розкиненє єго філій въ нашихъ мѣстахъ подало сильну пôдставу до розвою крамничного такъ, що нинѣ по десяти лѣтахъ истнованя нашого Товариства статистика крамнична выказує такихъ крамниць, котрі стоять зъ „Народною Торговлею“ въ купецкихъ зносинахъ 450. Не заперечить также нѣхто того, що заснованє „Народнои Торговлѣ“ дало починъ до живѣйшого руху въ орґанізаціи товариствъ въ нашôмъ краю зъ тенденцією економічною, якъ „Гуцульска спôлка“, „Карпатска крамниця“ и „повѣтовї Народнї Торговлѣ“.

Новозаснованє наше товариство мало до побореня много трудностей а найважнѣйшї зъ нихъ були: бракъ довѣря у власнї силы межь публикою, хвилевый бракъ вôдповѣдныхъ капіталôвъ и бракъ рутинованого персоналу. Першій бракъ побороли часъ и совѣстна, оглядна та вытревала праця центральнои адміністраціѣ; грошѣ зъ часомъ знайшли ся, а зъ бракомъ персоналу борола ся адміністрація лѣтами, доки сама собѣ єго не выховала, не жалуючи на ту цѣль анѣ працѣ анѣ гроша, такъ, що нинѣ зарядъ складôвъ нашихъ спочиває въ рукахъ нашихъ учениковъ, або такихъ людей, котрі довгі лѣта въ нашôй институціи працювали и о котрыхъ що до ихъ здôбности и совѣстности мы мали часъ пересвѣдчити ся.

Зъ рокомъ 1886 установлено посады касієрокъ лядовыхъ въ тôй цѣли, щобы старшї силы не вôдтягати вôдъ роботы склеповои, якъ також, щобы женщинамъ дати нагоду до приученя ся купецтва и зарбôку на кусникъ хлѣ-

---

Въ осени.

Написавъ Е. Будде.

Вже постаршій панокъ ишовъ поволи паркомъ и говоривъ по тиху самъ до себе: Отже то бувъ бы першій день такъ званои свободы! Теплый але хмарный. Зôвяле листє на земли, зôвяле листє на деревахъ, зôвяле листє у воздусѣ, зъ вôдки оно поволи мигкотячи спадає Нехай и такъ буде, то значить спокôй, щобы призадуматись та вертати до роботы.

Вôнъ пустивъ ся бокомъ поза якійсь корчикъ, але пристанувъ вôдтакъ на хвильку. Передъ нимъ сидѣла на лавцѣ якась панѣ, що очевидно або призадумалась або таки задрѣмала. Та обставина, що она була зовсѣмъ похилилась, спонукала єго приступити до неи близше; еѣ голова була похилена на груди, лице було заслонене вельономъ, торбинка зъ ручкою впала єй зъ рукъ и лежала отверта на земли; зъ неи выглядавъ вышитый кôнчикъ хусточки, а якійсь пожовклый папѣръ, що выпавъ зъ неи, лежавъ недалеко на стежцѣ. Вôнъ подививъ ся на ню скорымъ, слѣдячимъ поглядомъ, чи може не приключилась єй яка пригода; — та нѣ, она вôддыхала спокôйно и правильно, очевидно задрѣмала. Чи збудити еѣ? спытавъ вôнъ самъ себе. А може єй и добре, що трохи задрѣмала, и шкода бы еѣ будити; але цѣла еѣ постава не выглядає на то, щобы для неи було щось звычайного дрѣмати на дворѣ. Вôнъ пôднѣсъ торбинку и поставивъ еѣ тихенько коло задрѣмавшои; вôдтакъ побачивъ вôнъ папѣръ на земли и пôднявъ єго, щобы вложити єго назадъ до торбинки. Але при тôмъ спочило єго око на почерку письма, котре видко було на крайчику паперу. На єго лици показалось велике здивованє, вôнъ розложивъ папѣръ п ставъ цѣкавымъ окомъ розглядатись по нѣмъ; вôдтакъ довго, довго споглядавъ на спочиваючу женщину и сѣвъ собѣ тихцемъ коло неи на другôмъ кôнци лавки.

Минали хвилѣ; вôнъ сидѣвъ тихенько не обзываючись, а она вôддыхала спокôйно дальше. Наразъ пôднявъ ся вѣтеръ и женщина налякала ся и пробудилась. Перше було, що она вхопила чимъ скорше въ руку торбинку, вôдтакъ споглянула на свого сусѣда и промовила кôлька словъ: „Выбачте“, — сказала, — „та тишина такъ мене зморила, що я ажь, якъ менѣ здає ся, задрѣмала....

Вôнъ хвильку рушавъ собою, якъ колибъ хотѣвъ чемно встати и взяти за капелюхъ та поклонитись єй, але коли почувъ еѣ голосъ, не мôгъ рушити ся зъ мѣсця, а вôдтакъ промовивъ до неи поволи нѣбы якось торжественно: Олено, якъ то се такъ, що вы носите сей листъ при собѣ?

Она вôдслонила вельонъ и якъ бы нагло налякала ся, выдивила ся на него; еѣ пострѣле, але все ще делікатне лице стало вôдтакъ червоне якъ гранѣ, и она вытягнула руку, щобы взяти вôдъ него листъ, але вôнъ вставъ, подавъ єй папѣръ и сказавъ: „Я хотѣвъ васъ стерегти, коли вы спали, хоть я васъ не пôзнавъ, але отсей листъ выпавъ бувъ на землю, а я пôзнавъ єго, коли єго пôднѣсъ. Отже вы мене таки тогды любили, вы нерозважна дитинко!

Она поступилась на бôкъ, якъ колибъ хотѣла втечи вôдъ него, але коли подивилась єму въ єго дуже споважнѣле лице, стало єй соромно того зворушення и лишила ся таки на своѣмъ мѣсци. А чомужъ вы мене тогды не спытали, вы нерозважный чоловѣче? — вôдповѣла она єму.

Чому? Бо я думавъ, що розумѣю людску мову та що ваша досыть була выразна, бо вы утѣкали, коли я прийшовъ, та вымінали на право, коли я ишовъ лѣвымъ бокомъ. Бо вы менѣ нѣколи нѣчого не заявляли, якъ, лагôдно сказавши, неприхильность.... и тому, що у мене нема здôбности до того, щобы впрошувати ся.

А хибажъ вамъ то нѣколи не прийшло на гадку, що то може бути также мова несмѣливости?

Нѣ, вы грали свою ролю за надто природно.

Я не грала нѣякои ролѣ; я, що правда, бажала щастя, але коли оно наразъ зближилось до мене, то менѣ ставало чогось лячно и я ховалась. Мене не розумѣли такъ само, якъ ту жѣнку Асанъ-Аґи.

Я мушу признатись, що я собѣ въ души завсѣгды думавъ, що тôй женщинѣ не конче стало ся не по справедливости.

ба. Практика оказала тую установу зовсѣмъ хосенною.

Кôлька лѣтъ по заснованю нашого Товариства почали орґанізувати ся повѣтовй и окружнй Народнй Торговлѣ, але они зъ браку вôдповѣдныхъ капіталôвъ оборотовыхъ змушенй були ліквідувати. Щобы имъ улекшити сю ліквідацію, закупили мы всѣ склады тыхъ повѣтовыхъ и окружныхъ Народныхъ Торговель, а именно въ Самборѣ, Рогатинѣ, Бродахъ и Сяноцѣ и вôдкрыли тамъ філіѣ нашого товариства. Они розвивають ся теперь зовсѣвъ нормально.

Крамницямъ въ ихъ розвою помагаемо тымъ, що даемо имъ значный процентъ опусту на товарахъ и кредитъ при вôдповѣднôмъ запевненю; часто розсылаемо спеціяльнй цѣнники крамничнй и подаемо имъ раду при орґанізаціи крамниць. Члены Дирекціѣ уложили потрѣбнй для крамниць пôдручники, а именно директоръ Нагôрный, уложивъ „Порадникъ для крамниць“, а директоръ Ничай „Науку о товарознавствѣ“.

(Конець буде.)

Зъ Товариства „Днѣстеръ“.

„Дня 31 жовтня 1893, вôдбуло ся звычайне, зъ ряду VII засѣдане Рады Надзираючои Товариства взаимныхъ обезпечень „Днѣстеръ“ у Львовѣ, пôдъ предсѣдательствомъ заступника Президента, Впр. О. Алексея Тороньского, при участи 12 членôвъ Рады и въ присутности ц. к. комісаря правительства, радника Намѣстництва, п. Адольфа Гута. Рада Надзираюча выслухала и приняла до вѣдомости справоздане зъ дѣяльности Дирекціѣ до кôнця третого кварталу 1893, розвѣдала ся про станъ и розвôй Товариства въ тôмъ періодѣ и одобрила справоздане рахункове за той часъ адміністраціѣ.

Зъ приятностею сконстатовала Рада Надзираюча, що „Днѣстеръ“ розвивае ся що разъ красше и успѣшнѣйше. До кôнця вересня 1893, выдавъ „Днѣстеръ“ 10.605 полісъ на обезпечену суму 7,289.960 зр. а. в. въ 1427 мѣсцевостяхъ; межи тыми есть обезпеченыхъ 544 церквей на суму 1,298.621 зр.; 292 приходствъ въ сумѣ 784.722 зр.; 192 школъ въ сумѣ 198.787 зр.; решта припадае на обезпеченя землепôдôвъ, движимостей и селяньскихъ будынкôвъ, (тыхъ послѣднихъ около 4 міліоны зр. а. в.).

Шкôдъ було до кôнця вересня 42 и всѣ вже зліквідованй и выплаченй. Разомъ зъ коштами ліквідаційными выплачено ва всѣ шкоды 13.987 зр. 19 кр., зъ котрыхъ припадае на обезпеченя приходскй 4.094 зр. 50 кр., на школы 1049 зр. 62 кр., на обезпеченя селяньскй 5144 зр. 12 кр. За тй шкоды звернули Товариства контрассекураційнй суму 5.094 зр. 80 кр., отже зôстало на власнôмъ рахунку 8.892 зр. 39 кр. Разомъ всѣ шкоды выносили тôлько 15 прц. вôдъ чистои преміѣ, узысканои до того часу.

По принятю и одобреню справоздания и рахункôвъ и по залагодженю кôлькохъ справъ адміністраційнои натуры, рѣшила Рада Надзираюча пожертвувати зъ фондôвъ Товариства квоту 100 зр. на кошты перенесеня тлѣнныхъ останкôвъ Маркіяна Шашкевича до розпорядженя комітету, занимавшого ся тымъ торжествомъ. Слѣдуюче засѣдане Рады Надзираючои мае вôдбути ся въ мѣсяци сѣчни 1894 року.“

Переглядъ політичный.

Пôсля нинѣшныхъ вѣстей, наспѣвшихъ зъ Вѣдня есть менша надѣя на скоре утворене коаліційного кабінету, якъ була доси. Кн. Віндішґрецъ конферувавъ вчера зъ всѣлякими політичными и парляментарными личностями, до котрыхъ бувъ спонуканый звернути ся въ своѣй місіи утвореня нового кабінету. Вечеромъ зôйшли ся були кн. Віндішґрецъ, президентъ Палаты Хлюмецкій, и предсѣдателѣ клюбôвъ ґр. Гогенвартъ, Яворскій и Пленеръ въ комнатѣ президіѣ Палаты пословъ и радили тамъ бôльше якъ двѣ годины. Ся нарада однакожь, якъ доносить ранѣшный Fremdenblatt, не довела до нѣякого порозумѣня. Въ добре поинформованыхъ кругахъ парляментарныхъ захиталась надѣя на скоре залагоджене кризы; однакожь тй круги переконанй, що кн. Віндішґрецъ не знеохотить ся довгими переговорами и не залишить робити дальшихъ крокôвъ до щасливого сповненя задачѣ, повѣренои ему короною.

До Czas-у доносять зъ Вѣдня пôдъ датою вчерашного дня, що мабуть нинѣ рѣшить ся, чи кн. Віндішґрецъ признасть свою місію за можливу до сповненя чи нѣ. Трудности робить доси справа обсады міністерства справъ внутрѣшныхъ. Клюбъ Гогенварта и Поляки жадають, щобы та тека не дôстала ся въ руки члена лѣвицѣ. Теперь стоить на першôмъ плянѣ кандидатура мін. Бакегема. Пôсля згôдного донесеня всѣхъ вѣденьскихъ часописей, поставила комісія парляментарна Кола польского одноголосно кандидатуру пос. Бобжиньского на міністра просвѣты. Часть дневникôвъ думае, що пос. Мадейскій ставъ бы въ такôмъ случаю міністромъ для Галичины. Можлива рѣчь, що выросте ще кандидатура личности, про котру часописи зовсѣмъ не згадують.

Правительство анґлійске выслало ноту до правительства испаньского, въ котрôй заперечуе поголоски, мовь бы оно хотѣло ставити якôсь трудности походови испаньскому въ Мелілі. Пôсля урядового комунікату неправдою есть, будьто бы зъ Лондону або зъ вôдки небудь поручано Испаніи умѣренность.

Пôсля Pol. Corr. уважають въ лондоньскихъ кругахъ маринарскихъ за рѣчь певну, що правительство предложить парляментови анґлійскому въ недалекôмъ вже часѣ обширный проектъ скрѣпленя становища Анґліѣ на Середземнôмъ мори.

Сесія скупштины сербскои буде вôдкрыта дня 13 с. м. престольною бесѣдою, въ котрыхъ король — якъ доносять офіціяльно зъ Бѣлграду, мае заповѣсти рядъ конечныхъ реформъ на всѣхъ поляхъ державного житя. Передовсѣмъ же мае бути залагодженый буджетъ на 1894 р. — Сего ще мѣсяця мае вôдбути ся процесъ бувшого кабінету Авакумовича.

Зъ Софіѣ доносять, що вже сими днями оголосить урядова ґазета болгарска именоване двохъ новыхъ міністрôвъ болгарскихъ. Теку торговлѣ обôйме першій віцепрезидентъ палаты Никофоновъ, а теку роботъ публичныхъ Славковъ, дотеперѣшный міністеръ справедливости, котрого мѣсце мае заняти дръ Помяновъ.

Новинки.

Львôвъ дня 10 падолиста.

— **Именованя.** Є. В. Цѣсарь именувавъ посла Олександра Барвѣньского, на представлене Выдѣлу краєвого, членомъ галицкои краевои Рады шкôльнои. — Міністерство торговлѣ именувало практикантôвъ почтовыхъ Стан. Тудоровича, Осипа Ферна Далецкого, Людвика Малика, Мих. Змярча, Бернарда Ровенблята, Антона Екерта и Волод. Загородникова, дальше експедиторôвъ почтовыхъ Волод. Кириловича, Ивана Ґосляра, Ивана Строньского, Генриха Бірна и Осипа Гербста асистентами почтовыми; а дирекція почтъ призначила Тудоровича для Городка, Далецкого для Перемышля. Малика и Ґосляра для Сянока, Змарча для Пôдволочискъ,

---

Ба, коли бо вы така натура, що не розумѣе несмѣливости.

Зъ бôльшимъ досвѣдомъ я научивъ ся ѐѣ бодай по трохи розумѣти, хочь по правдѣ сказавши, я не можу того й до нинѣ зрозумѣти, коли що уважати за правду. Тогды, розумомъ молодечимъ, я не мôгъ того таки нѣякъ зрозумѣти.

И отъ тому наше житє намъ пропало! — сказала она сумно, пôдняла ся и подала руку, якъ колибъ хотѣла попращатись.

Але вôнъ вôдповѣвъ ѣй: Нѣ, не наше житє намъ пропало, а лишь жаръ нашои молодости. Моє житє не пропало, бо можу сказати, що я честно дѣлавъ и працювавъ, що силъ стало. Вы певно знаєте, що я бувъ оженивъ ся и найшовъ въ супружествѣ домашне вдоволене; теперь я вдовець, але мои сыны менѣ вдали ся и кождый зъ нихъ змагае теперь жваво до честнои меты. Я бувъ вдоволеный. А вы?

Правду кажете. Тогды, сорокъ лѣтъ тому назадъ, коли вы покинули наше мѣсточко, вносила я свою судьбу, отъ такъ... якъ та жѣнка Асанъ-Аґи. Она не мае навѣть имени, она лишь жѣнка, що боязко заробляла и боязко померла. Я думала, що супротивъ васъ позôстану такъ само безъ имени и безъ значѣня. Я споглядала зъ далека за вами и довѣдалась, що вы скоро стали знатнымъ чоловѣкомъ; я позôстала въ темнотѣ и думала зъ разу на завсѣгды въ нѣй лишити ся. Але житє пôрвало и мене въ своє круженє; по рокахъ зробились споминки згадкою про сонъ; мене посватавъ одень чоловѣкъ — я его полюбила, и була ему вѣрною жѣнкою та сумувала дуже за нимъ, коли вôнъ мене на вѣки покинувъ. Вôдъ того часу минуло вже шѣсть лѣтъ; зъ разу бувъ бôль дуже сильный, але вы знаєте, що все найщирѣйше на свѣтѣ, навѣть и бôль, проминае наконець якъ и само житє и... она тутъ замовкла.

И? спытавъ вôнъ показуючи на листъ.

Отже видите, казала она дальше; вы теперь однымъ словомъ прогнали ту несмѣлôсть и я можу вже то высказати, щобы вы знова не сказали, що я грала лишь якусь ролю. Давнй часы пригадувались менѣ чимъ разъ частѣйше, ихъ осѣнявъ якійсь жалôстный блескъ, якъ то вечѣрне зарево, и я почала носити зъ собою вашъ листъ, одинокій, якій я колись вôдъ васъ одержала — а вы знаєте, що вôнъ бувъ досыть сухій. Мене не бралась при тôмъ якась дурна гадка, я носила его лишь якъ ту памятку, вôдъ котрои вѣяло хочь ще лишь легонькимъ запахомъ весняннои поры. Моя хата зъ вôдси недалеко; я ходила часто до сего парку на проходъ, не знаючи, що то вôнъ вашъ; отъ и нинѣ зайшла сюды и такъ мы зновъ зôйшли ся.

То правда, що вôнъ мôй, але лишь вôдъ кôлькохъ недѣль. Я покинувъ службу державну и хочу тутъ жити, не щобы спочивати, лишь щобы такъ робити, якъ менѣ хоче ся. Якъ разъ нинѣ хотѣвъ я собѣ розважити, якъ бы то устроити собѣ житє, и отъ судьба привела мене на се мѣсце и я стрѣтивъ...

...Два зôвялй листки — перебила она ему — отсей оденъ и мене другій, а третій зôвялый листокъ то стара позабута любовь. Ой Фридриху, Фридриху, якъ то вже тому давно, коли була весна! И сльозы покотились зъ еѣ очей.

Оно то такъ, то осѣнь, та й дивне якесь осѣнне чувство бере чоловѣка, коли мы тутъ першій разъ въ житю стоимо зъ собою смѣло и говоримо о тôмъ, що повиннй були высказати собѣ сорокъ лѣтъ тому назадъ. А ось подивѣть ся доокола себе. По тамтôмъ боцѣ пуста, сѣра та непривѣтна земля, а тутъ пôдъ деревами лежить зôвяле листе жовте та червоне, а помѣжь нимъ пне ся по деревинѣ зеленый блющь. Взявши все разомъ, то свѣтъ сей зъ пожовклымъ листємъ выглядае все таки ще досыть привѣтно, далеко привѣтнѣйше якъ безъ нѣчого. Хибажь може и вамъ не такъ само здає ся?

Она не вôдповѣла на то его пытане просто, лишь по хвили вôдозвала ея, зновъ якъ колибъ зъ легкимъ слѣдомъ якоись несмѣливости: Я хотѣла васъ спытати, чи маю вамъ уступити ся зъ мѣсця и шукати собѣ иншого помешканя, але виджу, що вы того не бажаєте.

Певно, що нѣ, сказавъ вôнъ на то; поминувши вже то, що то не вамъ але менѣ належалось бы змѣнити помешканє, колибъ я хотѣвъ лишити васъ въ спокою. Противно, я просивъ бы васъ, щобы вы й що дня сюда заходили. Я знайшовъ въ васъ несподѣвано приятельку, до котрои не потребую ажь поволи привыкати. Чи поможете менѣ поговорити о моихъ плянахъ?

Она потакнула на то головою, а черты еѣ лица якось ажь прояснились. Вôнъ подавъ ѣй руку и обоє пôшли паркомъ дальше.

Розенблята для Тернополя, Екерта для Бялои, Загородникова и Строньского для Решова, Кириловича для Гусятина, Бірна для Залѣщикъ и Гербста для Коломыи; вкôнци перенесла дирекція асистента Тадея Шувальского зъ Перемышля до Тарнова.

— **Конкурсы.** Окружна Рада шкôльна въ Коломыи розписує конкурсъ на посады учительскѣ: управительки и 3 посады старшихъ учительокъ при женьскихъ школахъ въ Коломыи, дальше на посады учителѣвъ: въ Черемховѣ, Годахъ, Гвôздци маломъ, Камѣнкахъ малыхъ, Ключевѣ великомъ, Коломыи (кольонія Маріягільфъ), Кийданцяхъ, Молодятинѣ, Пядикахъ, Воскресинцяхъ, Сорокахъ, Рунгурахъ, Вербяжи нижнôмъ и Березовѣ нижнôмъ; вкôнци на посады молодшихъ учителѣвъ або учительокъ: въ Коломыи, Печенѣжинѣ и Гвôздци. Подамя треба вносити до 15 грудня. — Выдѣлъ Рады повѣтовои въ Перемышли розписує конкурсъ зъ речинцемъ до 1 грудня на посаду окружного лѣкаря въ осѣдкомъ въ Медицѣ. Платня въ додаткомъ 800 зр. — Выдѣлъ Рады повѣтовои въ Перемышли оголошує конкурсъ на посаду канцеліста въ рôчною платнею 720 зр. и 15% додаткомъ. Подання треба вносити до 25 падолиста. — Выдѣлъ повѣтовый въ Старôмъ мѣстѣ розписує конкурсъ на посаду окружного лѣкаря въ осѣдкомъ въ Старой соли. Платня 600 зр. и 64 зр. додатку на обѣздки. Подання треба вносити до 30 падолиста.

— **Зъ выставы краєвои.** Дирекція галицкои выставы краєвои вôззвала заступництво товариства вывозового для Чехіи, Моравы и Шлезка у Львовѣ, щобы оно заохотило ческихъ выставцѣвъ присылати предметы на згадану выставу. Ческѣ выставцѣ можуть выставляти: машины, моторы для ремѣсниковъ, выробы хірурґічнѣ, оптичнѣ и гігієнічнѣ, шкôльнѣ средства помочнѣ, шкôльнѣ пôдручники и т. д. Ческѣ ґазеты взываютъ своихъ землякôвъ до численнои участи и надѣють ся, що ческій дѣлъ представить ся на выставѣ дуже импонуючо.

— **Зъ часôвъ Маркіяна Шашкевича.** Крилошанинъ о. Яковъ Нероновичъ, парохъ въ Розборѣ округлôмъ выдавъ въ 1835 роцѣ „Образцы руского чистописанія" Тогдѣ бувъ о. Нероновичъ настоятелемъ и учителемъ спѣву та руского языка въ Ставропигійской бурсѣ. Коли о. Нероновичъ зайшовъ зъ своимъ выданємъ до духовнои семинаріѣ у Львовѣ, то многѣ питомцѣ напудили ся сего выдавництва, а були и такѣ, що выдавця высмѣяли. Лише одинъ Маркіянъ пôзнавъ намѣры о. Нероновича та ставъ учити ся вôдъ него руского языка и скорописи. Крилошанинъ о. Нероновичъ єсть найстаршимъ священикомъ у всѣхъ трехъ галицкихъ епархіяхъ, бо родженый ще 1801 року.

— **Зъ похорону Матейка.** При вынесеню мощей промавлявъ ґр. Тарновскій. Єго бесѣда зробила велике враженє и загально подобала ся, такъ якъ и бесѣда прадата Хотковского пôдчасъ богослуженя въ костелѣ. Домовину несли ученики школы штукъ красныхъ Шнуры покрывала домовины несли представителѣ Выдѣлу краєвого, президенты мѣста Львова и Кракова, професоры школы штукъ красныхъ и Генрикъ Родаковскій. За домовиною ѣхавъ вôзъ похоронный прикрашеный въ головахъ польскимъ орломъ, въ ногахъ гербомъ мѣста Кракова, пôсля проєкту Юлія Коссака. Импонуюче враженє робивъ величезный вѣнець зъ палєтъ и долотъ рѣзьбарскихъ. Були се палєты уложенѣ одна на другôй въ велике пôвколесо на двохъ широкихъ галузахъ пальмовыхъ. Черезъ середину висѣла широка черна стяжка зъ написею: „Янови Матейкови". Въ долинѣ величезна кокарда и двѣ стяжки безъ написи, зôпятѣ долотами рѣзьбарскими. — Въ похоронѣ взявъ участь межь иншими и знаменитый маляръ Илія Репинъ, звѣстный авторъ знаменитого образа: „Запорожцѣ вôдповѣдаючѣ султанови". Репинъ приѣхавъ до Кракова, щобы пôзнати Матейка, тымчасомъ заспѣвъ на похоронъ єго. По 1 ôй годинѣ прийшовъ походъ похоронный на кладовище, де промавляли малярѣ Лущкевичъ, Бенедиктовичъ и Малешевскій та академикъ Марекъ. Зъѣздъ зъ по за Галичины бувъ дуже нечисленный.

— **Зъ Гвоздя въ повѣтѣ надвôрняньскôмъ** пишуть намъ: У насъ уже холера притихла. Якого лиха она наробила, кождый знає. Два мѣсяцѣ були мы наче въ обловѣ. Теперь по холерѣ люде споминають свое нещасте и тыхъ, що имъ въ нещастю помагали. Ще дня 2 вересня с. р., коли холера зачала у насъ выступати сильнѣйше и въ селѣ не було ще нѣ лѣкаря, нѣ комісаря санітарного, прийшовъ до насъ постенфірерь жандармôвъ зъ Копычинець, п. Осипъ Висневскій и вôнъ спершу самъ оденъ робивъ ладъ у селѣ такъ, що всѣмъ єго лагôдне обходженє зъ селянами и розумнѣ зарядженя дуже подобали ся и радо єго слухали. Крôмъ того за єго радою и намовою люде, що не були въ контумаціи, працювали въ поли за тыхъ, що задля контумаціѣ не могли выходити зъ хатъ. И такъ н. пр. зъ поля Василя Дереша зôбрали збôже єго спôвгромадяне; такъ само й иншѣ одни другимъ помагали. Була то заслуга п. Висневского, що вмѣвъ промовити до серця людямъ, котрыхъ не стрѣтило таке нещасте, якъ тыхъ, у котрыхъ дома була холера. Тому Рада громадска рѣшила щиро подякувати п. Висневскому за єго великѣ труды для добра громадянъ. — *Н. Басайчукъ*, писарь громадскій.

— **Лесько Купчакъ** зве ся майстеръ, що зравъ зô своими товаришами зъ Яворова пôдъ Коссовомъ зачавъ ставити на площи выставы гуцульскѣ выробы.

— **Холера.** Зъ дня 8 с. м. остало ся ще въ Галичинѣ 14 хорыхъ на холеру. Послѣднѣ выпадки занедужаня або смерти лучили ся: въ Коростенку 31 жовтня, Делятинѣ 22 жовтня, Добротовѣ 19, Гвоздѣ 10 жовтня, Микуличинѣ 23, Надвôрнѣ 26, въ Букôвску 31, въ Станиславовѣ 22, а Загвоздю 28 жовтня. Отже въ тыхъ мѣсцевостяхъ вже вôдъ тыждня, або й двохъ холеры зовсѣмъ нема, хочь она являла ся тамъ епідемічно.

— **Зъ Городенки** пишуть намъ: Страшнѣ подѣѣ склали ся минувшого мѣсяця въ двохъ селахъ нашого повѣта. Въ Топорôвцяхъ господарь Онуфрій Кривуцикъ вертавъ зъ торгу до дому. Жѣнка єго Олена, пасербъ Михайло Мохорукъ и братъ єго Юрко Кривуцикъ змовили ся на него и рѣшили єго убити. Коли Онуфрій вернувъ, на оборѣ кинули ся всѣ на него зъ грубыми колями и люшнею, поломили єму обѣ ноги, а потôмъ переѣхали єго возомъ. Щобы затерти слѣдъ убійства, донесли вôйтови, що нечистый кидавъ пьяным Онуфріємъ на всѣ стороны, вôзъ упавъ пôдъ вôзъ и конѣ єго переѣхали. Пасербъ Михайло показувавъ передъ комісією на оборѣ кôньми и возомъ, якъ то они нѣбы то переѣхали єго вôтчима. Але вкôнци всѣ признали ся и вдова такожь, що попросту хотѣла позбути ся чоловѣка и не зважала на дрôбнѣ дѣти, тôлько вбила єго. Ще страшнѣйше убійство скалало ся въ Тышкôвцяхъ дня 20 м. м. по пôвночи. Тамошный господарь Иванъ Сойчукъ любивъ запивати ся. Коли згаданои ночи вернувъ до дому, жѣнка єго Анна и братъ єѣ Иванъ Грималюкъ накинули пяному довгій ручникъ на шию, замкнули єму уста, звязали ноги и задушили. Потôмъ поломили єму ребра, вже нежívому, а жѣнка знущала ся ще въ страшный спосôбъ надъ покôйникомъ. Щобы людей обдурити, занесли єго тихцемъ пôдъ коршму, що нѣбы то нагло померъ вôнъ тамъ. Люде не пôдозрѣвали нѣчого. Сойчука поховали, а жѣнка навѣть наняла службу Божу за покôйника. Але комісія судова пересвѣдчила ся, що таки Сойчука хтось удушивъ. Хочь нѣхто не пôдозрѣвавъ жѣнки, жандармъ п Кобыльскій увязнивъ єѣ, але нѣчого не могли вôдъ неѣ дôзнати ся. Ажь прийшовъ до неи у вязницю въ Городенцѣ братъ єѣ зъ Тишковець и зачавъ зъ нею якусь пôдозрѣну розмову. Заразъ єго увязнили и тутъ уже обоє признали ся до вины. Адъюнктъ судовый въ Городенцѣ п. Кароль Вінцензъ дуже заслуживъ ся, що выкрывъ виновникôвъ сихъ незвычайныхъ убійствъ, котрѣ дуже сумне свѣтло кидають на станъ просвѣты у декотрыхъ селянъ. — *О.*

— **На будову руского театру** зложили дальше впв. пп; Октавій Саля презесъ Рады пов. 10 зр.; властителѣ дôбръ: ґр. Альбертъ Цетнеръ 10 зр., Володиславъ Гѣвонь 10 зр., Антôнъ Гарапихъ 10 зр, Артуръ Шнель 5 зр, Высоцкій 5 зр.; Янишевскій нотарь въ Бродахъ 5 зр., Френаль повномочникъ брôдского скарбу 5, Краєвскій властитель дôбръ 2, Гольцеръ нотарь въ Лопатинѣ 2, Вестъ книгарь въ Бродахъ 2, Телиховскій комісарь староства 1, Махновскій повномочникъ въ Пеняках 1, Нѣмчевскій секретарь Рады пов. 1, Гуза нотарь въ Тяжковичахъ 4·40, Батовскій секретарь громады въ Гриняках 5·60, Каса ощадности въ Тернополи 50 зр; Иванъ Ґецъ властитель дôбръ въ Окоцимѣ 50 зр. Всѣмъ впв. дателямъ щиро дякує комітетъ будовы народного театру.

— **Величезнѣ дефравдаціѣ цловѣ** вôдкрыто въ Комотовѣ въ Чехія. Тыхъ обманьствъ допускала ся довшій часъ одна тамошна фабрика зелѣзныхъ выробôвъ. Дирекція фабрики зложила на вôдшкодоване скарбу 100.000 зр. въ золотѣ и 10.000 зр. кары. Дефравдацію выкрывъ управитель тамошнеи сторожѣ скарбовои, Краффе.

— **Бомбы въ театрѣ.** Дня 7 с. м. отворювано театръ Ліцей въ Барцельонѣ. Пôдчасъ представленя кинувъ хтось двѣ бомбы на крѣсла партерові. Зъ тыхъ бомбъ одна выбухла и забила 22 осôбъ, а сорокъ ранила. Увязнено двохъ анархістôвъ, пôдозрѣныхъ о сей страшный розбôй.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Атины 10 падолиста. При выборѣ президента палаты пословъ одержавъ кандидатъ правительсва Крестенітісъ 50, а кандидатъ партіѣ Трікуписа 102 голосôвъ. Въ наслѣдокъ того кабінетъ подавъ ся до димісіѣ. Король принявъ димісію кабінету, а утворене нового кабінету повѣривъ Трікуписови.

Будапештъ 10 падолиста. Ранѣшна ґазета урядова оголосила розпорядженє правительства, котрымъ зносить ся заказъ вывозу пашѣ.

Петербургъ 10 падолиста. Погоронъ славного композитора россійского Чайковского вôдбувъ ся зъ великимъ торжествомъ, въ котрôмъ взяло участь около сто депутацій.

Рухъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893, пôсля львôвск. год.

Вôдходять до

	Посиѣшный		Особовый			
Кракова	3·01	**10·41**	**5·26**	11·11	**7·36**	—
Пôдволочискъ	6·44	3·20	10·16	**11·11**	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	6·54	3·32	10·40	**11·33**	—	—
Черновець	6·36	—	10·36	3·31	**10·56**	—
Стрыя	—	—	10·26	7·21	3·41	**8·01**
Белзця.	—	—	9·56	**7·21**	—	—

Приходять зъ

	Посиѣшный		Особовый			
Кракова	3·08	6·01	**6·36**	**9·41**	9·35	—
Пôдволочискъ	2·48	**10·02**	**6·21**	9·46	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	2·34	**9·46**	9·21	5·55	—	—
Черновець	**10·10**	—	**7·11**	7·59	12·51	—
Стрыя	—	—	**1·08**	9·06	**9·52**	2·38
Белзця.	—	—	8·16	5·26	—	—

Числа товстѣ, означають пору нôчну вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Часъ поданый пôсля годинника львôвского, вôнъ рôвнить ся о 35 мінутъ вôдъ середно-европейского (зелѣзничого): коли на зелѣзници 12 год., то на львôвскôмъ годиннику 12 год. и 35 мін.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій

С. Кельсенъ у Вѣдни

поручає

Кльосеты зъ переплывомъ воды и безъ того. — Руры клосетовѝ. — Каналовѝ насады зъ патентовымъ замкненємъ.—Збôрники на воду.— Комплєтнѝ уряджeня купелевѝ. — Вентіляторы. — Приборы до водотягôвъ, якъ також руры лянѝ и кованѝ. — Помпы, фонтаны и и всякѝ арматуры.

Заступники дла ГАЛИЧИНЫ и БУКОВИНЫ

Львôвъ ГАМЕЛЬ и ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жаданє высылає ся катальоґи.

Всѣ приборы

для аматорôвъ и фаховыхъ фотографôвъ

именно:

папѣръ альбуміновый, целюидиновый, течѣ, шкла, хемікалія найдешевше купити можна впростъ у заступникôвъ фабрикъ найбôльшихъ

ГАМЕЛЬ и ФАЙҐЕЛЬ

Львôвъ, ул. Коперніка 21.

Бюро оголошень и дневникôвъ

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всѣхъ дневникôвъ

по цѣнахъ оригінальныхъ.

До

Народнои Часописи, Ґазеты Львôвскои и „Przegląd-у"

може лише сє бюро анонсы приймати.

ВѢДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛЇѢ

поручає

найновѣйше патентоване начинє кухонне зъ внѣ ґальванічно нікльоване, у внутрѣ повлечене чистою и дуже тревалою емалією.

До набутя у Ивана Шумана у Львовѣ

площа Бернардиньска и у всѣхъ бôльшихъ торговляхъ зелѣза.

Поручає ся

торговлю винъ ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львовѣ.

Зъ друкарнѣ В. Лозинского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.